

1	בית הבחירה למאירי מסכת שבת דף ג עמוד ב
2	
3	יש לדון במה שכתבנו שמא יחזור וישכח ויבא לידי חיוב חטאת תינח לדעת האומר אין ידיעה לחצי שיעור ר"ל שאין
4	ידיעה שבין שני חצאי השיעור מחלקת וחייב חטאת ר"ל שאם אכל חצי זית חלב ונודע לו וחזר ושכח ואכל חצי זית
5	אחר בהעלמת ידיעה שבנתים אינה קרויה ידיעה לחלק ביניהם ויתחייב חטאת אבל לדעת האומר יש ידיעה לחצי שיעור
6	ושהלכה כן כמו שביארנו בשני של שבועות שאין זה תחלתו וסופו בשגגה היאך אתה אומר כן תדע שמתוך קושיא זו
7	יש מי שאומר שזה שאמרו בסוגיא זו משחשיכה דאי שדי להו אתי לידי חיוב חטאת לא ליקנסוה ועל כרחק הואיל ונזכר
8	בנתים אתה צריך לפרשה בחזר ושכח אינה אלא לדעת האומר שאין ידיעה מחלקת לחצי שיעור ומ"מ אנו קבלנו
9	בפרושה שאף לדעת האומר בעלמא יש ידיעה לחצי שיעור מודה הוא בזו שלא אמרו כן אלא כשעשה איסור בהעלמה
10	כגון כתב אות אחת או אכל חצי זית חלב שאע"פ שאינו חייב איסור מיהא איכא אבל הוצאה שאינה עיקר מלאכה ולא
11	מעשה עיקר החיוב בהנחה הוא והכל נגרר אחריה ואף על פי שאמרו שהמעביר שתי אמות בשוגג ושתיים במזיד ושתיים
12	בשוגג פטור מ"מ ההעברה דומה למעשה יותר מן ההוצאה כך קבלנו בענין זה וכך כתבוהו חכמי הדורות אלא שאינם
13	דברים ברורים כל כך:
14	
15	תלמוד בבלי מסכת כתובות דף לא עמוד א
16	
17	גופא, אמר רב חסדא: מודה רבי נחוניא בן הקנה, בגונב חלבו של חבירו ואכלו - שהוא חייב, שכבר נתחייב בגנבה
18	קודם שיבא לידי איסור חלב. לימא, פליגא דרבי אבין, דאמר רבי אבין: הזורק חץ מתחילת ארבע לסוף ארבע וקרע
19	שיראין בהליכתו - פטור, שעקירה צורך הנחה היא, הכא נמי הגבהה צורך אכילה היא! הכי השתא, התם אי אפשר
20	להנחה בלא עקירה, הכא אפשר לאכילה בלא הגבהה, דאי בעי גחין ואכיל; אי נמי, התם אי בעי לאהדורה לא מצי מהדר
21	לה, הכא מצי מהדר לה. מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא? איכא בינייהו: המעביר סכין ברה"ר וקרע שיראין
22	בהליכתו, להך לישנא דאמרת אי אפשר להנחה בלא עקירה, הכא נמי אי אפשר להנחה בלא עקירה; להך לישנא דאמרת
23	לא מצי מהדר לה, הכא מצי מהדר לה. גופא, אמר רבי אבין: הזורק חץ מתחלת ארבע לסוף ארבע וקרע שיראין
24	בהליכתו - פטור, שעקירה צורך הנחה היא.
25	
26	תוספות מסכת כתובות דף לא עמוד א
27	
28	שעקירה צורך הנחה היא - קשה דאמרינן במרובה (ב"ק דף ע:): גבי גנב ומכר בשבת דפטור כגון דאמר ליה זרוק
29	גניבותיך לחצרי ותיקני לי חצירי גניבותיך ופריך מכי מטי לאויר חצירו קנה ומתחייב בנפשו משום שבת לא הוי עד
30	שתנוח ומאי פריך והא עקירה צורך הנחה היא כדאמר הכא ולפר"ת אתי שפיר דפירש דאי אפשר לניסוך בלא הגבהה
31	ואפ"ה קאמר רב מנסך ממש בהניזקין (גיטין דף נב: ושם) ולא קא מפטר משום דקים ליה בדרבה מיניה כדרכי ירמיה
32	דמשעת הגבהה קונה ומתחייב בנפשו לא הוי עד שעת ניסוך והשתא רבי ירמיה לית ליה דהגבהה צורך ניסוך היא וה"ה
33	דלית ליה דעקירה צורך הנחה היא ולא הוה מפליג בין מצי לאהדורי ללא מצי לאהדורי תדע ללישנא דאי אפשר להנחה
34	בלא עקירה אמאי נקט רבי אבין זרק חץ לינקוט מעביר אלא ודאי כי הדדי נינהו ומאן דפליג אמעביר פליג נמי אזורק
35	ואליבא דרבי ירמיה פריך במרובה (ב"ק דף ע: ושם) אבל אם אפשר לניסוך בלא הגבהה לא פליג רבי ירמיה אדרבי
36	אבין ובהגוזל בתרא (שם דף קיז.) משמע קצת דרבי ירמיה פליג אדרבי אבין גבי חזרו לומר אף המנסך דקאמר התם
37	מעיקרא סבור כדרכי אבין ולבסוף סבור כדרכי ירמיה [ומיהו יש לדחות דמעיקרא סבור דדמיה לדרבי אבין ולבסוף
38	סבור דדמיה לדר' ירמיה].
39	
40	תוספות מסכת כתובות דף לא עמוד א
41	
42	הכא נמי נימא הגבהה צורך הוצאה היא - ללישנא דאי בעי לאהדורי לא מצי מיהדר לא פריך מידי אבל ללישנא דאי
43	אפשר להנחה בלא עקירה פריך דהכא נמי אי אפשר להנחה בלא הגבהה אף על גב דאפשר בגרירה כך לי עקירה זו כמו
44	עקירה אחרת דמ"מ האיסור מתחיל משעת הגבהה דאם היה אחר עושה עקירה לא היה מתחייב בהנחה נמצא עקירה
45	גורמת החיוב ועד שעת הנחה מושך החיוב.

1 שיטה מקובצת מסכת כתובות דף לא עמוד א
2
3 שעקירה צורך הנחה היא. לכאורה משמע דה"ק שהעקירה היה צורך הנחה דבלא עקירה אי אפשר שיתחייב על ההנחה
4 והעקירה וההנחה הם הם גופי החיוב וקשיא דאם כן מאי בעי לימא פליגא דר' אבין כו' והא רבי אבין גופיה גלה טעמא
5 דמשום הכי אין לו ענין לההיא דרב חסדא כלל דשאני ההיא דרב חסדא דאין חיובו של חלב אלא מפני אכילה בלבד
6 אבל זורק מתחייב על ידי עקירה והנחה. ויש לומר דהכי פירושא שעקירה צורך הנחה היא שמפני צורך ההנחה הוא
7 שעוקר ומההיא שעתא אתחלה לה מלאכה פירוש מה שחושב לעשות בסוף דהיינו לנוח משעת עקירה אתחלה לה דהא
8 דעתו לעקור כדי לנוח הילכך הכא נמי כל מחשבתו הוא לאכול ולצורך אכילתו הוא מגביה. ואם תשאל ומנא לך
9 לפרושי הכי עד דאקשת לי לא אפרש אני אלא כדמשמע לכאורה ולא תיקשי ולא מידי. תשובתך הא ודאי דר' אבין לא
10 קאי עלה ההיא דרב חסדא כדי שנאמר דאתא לחלוקי בין מימרא דידיה אלא בעי למיהב טעמא למילתיה משום דקשיא
11 ליה דחיוב ממון מקמי הנחה אתיא ליה וכיון שכן ליחייב אשיראין דהא ודאי פשיטא מילתא טובא דאם הזיק ושוב
12 נתחייב מיתה דבעי לשלומי מה דהזיק וכדי לתרוצי הך קושיא במאי דנימא דמשעת עקירה אתחלה לה מלאכה דאיהו
13 עוקר כדי לנוח בהכי סגי וכיון שכן למה לן לאוסופי ענין במילתיה דרב אידי מאי דלא אצטריך ליה. ודע שכתבו התוס'
14 בפרק כל (הנערכין) [הגט] כח א' דדרך התלמוד שאינו חושש לתרץ אלא הקושיא שהקשה לו אף על גב דיש קושיא
15 אחרת גלויה וחזקה וכן כתבו גם במרובה (דף עג ע"א) כנ"ל. ואפשר דלהכי כתב רש"י שעקירה צורך הנחה. הילכך אף
16 על גב דחיוב ממון מקמי הנחה אתיא ליה פטור הואיל וכן עקירה (עקירה) והנחה אתיא ליה מיתה ותשלומין באין כאחד
17 שעקירה צורך הנחה היא ומההיא שעתא אתחלה לה מלאכה. דוק ותשכח:
18 שיטה מקובצת מסכת כתובות דף לא עמוד א

19
20 הילכך משעת עקירה סופו לקרוע שיראין. פ' לפירושו עיקר טעמא דפטורה היינו משום שעקירה צורך הנחה ולהכי
21 ודאי כיון דכבר התחיל להתחייב בנפשו כשמתחייב בתשלומין דבחיוב שבת תרתי בעינן עקירה והנחה הילכך פטור מן
22 התשלומין הא למה זה דומה לקוצר דבעינן שיעור ואין ספק כי כל ממון שמתחייב משעה שמתחיל לקצור עד שעמר
23 שיעורו הוא נדון כמתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין ו
24

חידושי הרמב"ן מסכת שבת דף ג עמוד ב

25
26
27 ה"ג בפר"ח ז"ל ובעיקר כל נוסחי דוקאני ידו של אדם אינה לא כרשות היחיד ולא כרשות הרבים, כרשות היחיד לא
28 דמיא מידו דעני, כרשות הרבים לא דמיא מידו דבעל הבית. ורש"י ז"ל מחק והגיה כרשות הרבים לא דמיא מידו דעני,
29 כרשות היחיד לא דמיא מידו דבעל הבית, ופירש דהכי קאמר ידו של אדם אינה נזרקה אחר גופו לגמרי להיותה כרשות
30 שעומד, בין כשהוא ברשות הרבים או ברשות היחיד, כרשות הרבים לא דמיא כשהיא פשוטה לפניו וכו', ואין הספרים
31 מודים לגירסא זו ולא הסברא מקבלת אותה, דפשוט דידו הפשוטה לרשות היחיד אינה רשות הרבים וכי יש רשות
32 הרבים בתוך המחיצות, אפילו באויר רשות הרבים למעלה מעשרה אינה רשות הרבים, ועוד דלא הוא בעיא דאביי
33 מעין פשטיה לגמרי דקאמר מהו שתעשה ככרמלית דמשמע דהכי קאמר פשיטא לי דאינה נעשית כרשות הרבים ויהא
34 חייב מהו שתעשה ככרמלית ויהא פטור אבל אסור.
35

תלמוד בבלי מסכת שבת דף ח עמוד ב

36
37
38 אמר רב יהודה: האי זירזא דקני, רמא וזקפיה רמא וזקפיה - לא מיחייב עד דעקר ליה.

תוספות מסכת שבת דף ח עמוד ב

1 לא מיחייב עד דעקר לי' ממקומו - תימה מאי קמ"ל פשיטא דלא מיחייב כיון דלא עקר ועוד מה שייך הכא הך
2 מילתא וי"ל דקמ"ל דאע"ג דדרך להוליכם בענין זה שאינן קלין לנושאן והוי כמו עומד לכתף דאמר' לעיל (דף ה:)
3 דחייב אפ"ה פטור ומשום דלעיל איירי בכיתוף עמוד ט' ברה"ר ורבים מכתפים עליו נקט ליה הכא ודוקא רמא וזקפיה
4 דכשהניח ראשו האחד חוץ לד' אמות עדיין ראשו השני מונח בתוך ד' וכשחזר ומשליך ראשו [הב'] חוץ לד' אמות עדיין
5 אינו מתחייב דהוי כמגרר החפץ עד שהוציא ראש החפץ חוץ לד' אמות והניחו דאע"פ שחזר ומושכו לחוץ פטור שלא
6 נעשית המלאכה בבת אחת אבל אם מגרר זירזא דקני בבת אחת עד חוץ לד' אמות או מרה"י לרה"ר חייב כדאמרינן
7 (לקמן המצניע דף צא:) בגונב כיס בשבת היה מגרר ויוצא פטור משום דאיסור שבת ואיסור גניבה באין כאחד ואומר
8 ר"י דאם מגלגל הבית ד' אמות ברה"ר או מרה"י לרה"ר חייב דהוי כמו מגרר דאינו נח כלל אבל מגלגל תיבה שהיא
9 מרובעת פטור דהוי כמו רמא וזקפיה דא"א שלא תהא נחה קצת.

חידושי הרמב"ן מסכת שבת דף ח עמוד ב

10 האי זירזא דקני רמא וזקפה רמא וזקפה לא מחייב עד דעקר ליה. איכא למידק והתניא הגונב כיס בשבת כו' היה מגרר
11 ויוצא מגרר ויוצא חייב שהרי איסור שבת ואיסור גניבה אין באין כאחד, אלמא אע"ג דלא עקר ליה מחייב, וראיתי
12 מתרצין בשם הראב"ד ז"ל דשאני מוציא מרשות לרשות דעקירת הרשויות עקירה היא לחייב עלה, ולפי דעתי אינו כן,
13 שא"כ אף המפנה חפצים מזוית לזוית ונמלך עליהן כשהוא ברה"י והוציאן למה הוא פטור, נימא עקירת גופו מרה"י
14 לרה"ר עקירה היא אע"פ שהגבהה הראשונה לא היתה לכך ואע"פ שלא עמד דעקירת הרשות עקירה היא ועקירת גופו
15 עקירה היא ויהא המגרר עצמו כמגרר חפץ, אלא הך מימרא דזירזי דקני איכא למימר דשאני רמא וזקפה ממגרר,
16 שהמגרר משעה שגירר הוציאה ממקומה הראשון ואפי' לא משכה במילואה, אבל רמא וזקפה עדיין ראש אחד במקומו
17 הראשון ומונחת היא שם וכי חזר והפך פעם אחרת לא עשה מלאכתו כאחת ועקירות הרבה הן והנחות הרבה הן לא עקר
18 בבת אחת כל הכלי, אבל מגרר עקירה אחת היא עקירה בתחלת ד' והנחה בסוף ד' ולא הוי מונח בנתיים, והיינו דלא
19 אשמעינן רב יהודה מגרר ויוצא ולא בדברים המתגלגלין אלא דוקא בדברים המרובעים שעוקר ומניח כגון זרזא דקני
20 רמא וזקפה, ועי"ל דההיא כגון שהיתה רה"י גבוהה מרה"ר וכשהוא מוציאה משפת אסקופת הבית נעקרה ונפלה לרה"ה
21 או לצדי רה"ר והרי יש כאן עקירה, וכ"ש למאן דאוקמה בפ' אלו נערות כגון ששלשל יד למטה מג' וקבלה דהא ודאי
22 איתא עקירה וזה מחזור לכל, אבל מצאתי בחבור הרמב"ם ז"ל כתירוף שכתבתי והוא העיקר, וה"נ מוכח בפ' כיצד
23 צולין (פ"ה ב') בנגררין דעקירה והנחה היא.

24 תנו רבנן: המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו - חייב, ובן עזאי פטר. בשלמא בן עזאי - קסבר: מהלך כעומד דמי. אלא
25 רבנן, נהי נמי דקסברי מהלך לאו כעומד דמי, היכא אשכחנא כהאי גוונא דחייב? - אמר רב ספרא אמר רבי אמי אמר
26 רבי יוחנן:

תלמוד בבלי מסכת שבת דף ו עמוד א

27 מידי דהוה אמעביר חפץ ברשות הרבים; התם לאו אף על גב דכמה דנקיט ליה ואזיל - פטור, כי מנח ליה - חייב, הכא
28 נמי לא שנא. - מי דמי? התם - כל היכא דמנח ליה מקום חיוב הוא, הכא אי מנח ליה בסטיו - מקום פטור הוא! - אלא:
29 מידי דהוה אמעביר חפץ מתחלת ארבע לסוף ארבע, התם לאו אף על גב דאי מנח ליה בתוך ארבע אמות - פטור, כי מנח
30 ליה בסוף ארבע אמות - חייב, הכא נמי לא שנא. - מי דמי? התם - לגבי דהאי גברא מקום פטור הוא, לכולי עלמא מקום
31 חיוב הוא. הכא - לכולי עלמא מקום פטור הוא! - אלא: מידי דהוה אמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים דרך צדי רשות
32 הרבים:

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף לא עמוד א

1
2
3 תיב רב ביבי בר אביי: הגונב כיס בשבת - חייב, שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור סקילה; היה מגרר ויוצא
4 מגרר ויוצא - פטור, שהרי איסור שבת וגניבה באין כאחד; ואמאי? הכא נמי לימא הגבהה צורך הוצאה היא! הכא במאי
5 עסקינן - כגון שהגביהו על מנת להצניעו, ונמלך עליו והוציאו. וכי האי גוונא מי חייב? והאמר רב סימון אמר רבי אמי
6 אמר רבי יוחנן: המפנה חפצים מזוית לזוית, ונמלך עליהם והוציאן - פטור, שלא היתה עקירה משעה ראשונה לכך! לא
7 תימא ע"מ להצניעו אלא אימא ע"מ להוציאו, הכא במאי עסקינן - כשעמד. עמד למאי? אי לכתף, אורחיה הוא! אלא
8 בעומד לפוש. אבל לכתף מאי?
9

חידושי הרמב"ן מסכת כתובות דף לא עמוד א

10
11
12 היה מגרר ויוצא מגרר ויוצא פטור. איכא דקשיא ליה והא ליכא עקירה כדאמרינן בפ"ק דשבת האי זירזא דקני רמא
13 וזקפיה רמא וזקפיה לא מחייב עד דעקר ליה והכא נמי האי ליכא עקירה, ושמעתי שהראב"ד ז"ל היה מתרץ דכי בעינן
14 הגבהה ה"מ במגרר ד' אמות בר"ה אבל במוציא מרה"י לרה"ר עקירת הרשות עקירה היא וכמגביהו הוא, ומיהו כי
15 מגבה ליה על מנת להצניעו ונמלך עליו להוציאו פטור שהרי לא היה מונח ברה"י כדי שתאמר עקירת הרשות עקירה
16 היא אלא בידו הוא ורשות אחרת היא ועל עקירה ראשונה אי אפשר לחייבו, ואינו מחוור כלל, אלא אפשר להעמידה
17 כגון שהיה פתח רה"י גבוה מן הרשות שלפניו וכשהוציאו הרי כאן עקירה, ופירשתיה במקומה במס' שבת פ"ק.